

{gallery count=1 width=300 height=200 alignment=center orientation=horizontal}/naujienos/baltu_vie

Pirmą kartą nusprendėme švęsti lygiadienį ant piliakalnio. Ta diena sutapo ir su Baltų vienybės dienos re

Apie Gyliaus, Epušio ežerus, senojo dvaro pastatus, seniausią 300 metų skaičiuojančią pušį pasakojo ir aprodė regioninio parko laikinasis direktorius T. Majauskas. Parko darbuotojai ir laužavietę įrengė, nes jokių laužų ant piliakalnių kurti negalima.

Kai pasiekėme Bridvaišio piliakalnį, mus pasitiko stilizuota saulė iš darželio gėlių. Vaikams labai patiko uždegti žvakutes, ir mūsų saulė sušvito, pakeitusi jau nusileidusią tikrąją Saulę.

Saulė, žaltys, ugnis — tai vis mūsų protėvių simboliai. Buvo mūsų šventėje ir iš ažuolo lapų nupintas ir ant didžiulio pakrantėje stūksančio akmens susirangęs žaltys. Saulei surištos gėlių puokštelės, iš ažuolo lapų nupintas žaltys — tai vis mūsų idėjų banko — darbščiosios Emilijos Rudzevičienės ir jos šeimos nuopelnas.

Šventę eilėmis pradėjo Regioninio parko kultūrologė Nijolė Saimininkienė. □ Ačiū, sauluže, už tavo šilumą..., vilnijo Nijolės balsas per mūsų kūnus ir Bridvaišio bangeles.

Pasijutom tikri gamtos vaikai, tvirtai stovintys ant savo gimtosios žemės ir todėl dar labiau atsakingi už jos ateitį.

Apie baltų kovas ir prieš 775 metus įvykusio Saulės mūšio svarbą pasakojo Tytuvėnų gimnazijos istorijos mokytojas Robertas Mosėjus. Pasirodo, tik dabar istorikai suprato, kokį kovos įrankį buvo pasigaminę lietuviai savo kraštui ginti. Tai buvo nedidelis ažuoliukas-kuoka, apgenėta viršūne, kurio smogiamoji jėga buvo tokia didelė, kad suardydavo bet kokią priešų karių rikiuotę.

Prie degančio laužo sustoję ratu stebėjome, kaip ponija Emilija druska pamaitino ugnį, paskui iš didžiulio medinio šaukšto nupylusi kelis lašus gijos žemei ir dievams, atsigėrė pati, perdavė

gėrimą kaimynui, linkėdama jam sveikatos ir laimingai sulaukti kito lygiadienio, jį pabučiavo. Tai labai patiko jaunimui.

Gira ėjo aplink ratu. Gėrimui iš paskos ėjo pyragas, kurio pirmus trupinius taip pat reikėjo pirmiausia paaukoti žemei, o tik po to dėti sau į burną. Tytuvėniškio Edmundo Zaleckio sodas šiemet pilnas gražuolių obuolių. Edmundas nė nežinodamas, kad senovėje lietuviai aukojo dievams mėsa, grūdus, vaisius, varškę, atsinešė didžiausią pintinę puikiausių obuolių. Visi mielai vaišinosi tuo vaisingumo simboliu, kurio neparagauti buvo neįmanoma, nors tai ir trukdė dainuoti liūdnąsias lietuvių liaudies dainas, kurias traukė Tytuvėnų gimnazijos mokytojų kolektyvas □ Darna,, .

Ir mieliausi žodžiai, kuriuos išgirdau kitą dieną □ Kaip gailiuosi, kad neprisikalbinau savo keturiolikmečio sūnaus eiti kartu...,, O kur mūsų vaikai dar gali išgirsti tokius nuoširdžius pasakojimus apie šalies praeitį, kartu □ gyvai,, padainuoti, su tėvais naktį pasivaikščioti po miestelį.

Smagu, kad buvo daug jaunimo. Tikiu, kad kitais metais jie papildys šventę pritardami dainoms gitaromis, gal tai tikrai išaugs į puikią tautiškumo, pilietiškumo, savo identiteto suvokimo šventę.

Ant piliakalnio praleidom tik valandą, bet kai susiruošėm eiti namo, pastebėjom, kad aplink jau tamsu. Geroji Emilija pasiūlė visiems pasiimti iš dar tebešviečiančios mūsų saulės po degančią žvakelę ir šviestis kelią namo.